

Okolnost, zda v konkrétním případě hranice Šu 159 byla překročena čili nic, jest dle hořených úvah pro posouzení a rozsouzení sporu, omezujícího se na stanovení období, nerozhodna, a není proto vadou řízení, když úřad okolnost tu nevyšetřil. Ostatně jest z plat. výměru pojišťovny zřejmo, že pojistné bylo vyměřeno maximálním obnosem (5% střední denní mzdy dle tabulky věstníku Ú. S. P. č. 1, str. 5).

Pokud ještě stížnost uvádí, že rozhodnutí Ústř. soc. pojišťovny z 19. července 1926, jímž byla vydána »instrukce pro nemoc. pojišťovny o předpisu a stanovení výše pojistného« — není v rozporu s ustanovením § 160 a je pro pojišťovnu závazné, nahražujíc aspoň z části stanovy, jest námitka tato bezpředmětna již proto, poněvadž dle předchozích úvah tato instrukce, pokud ukládá pojišťovnám vyměřovati pojistné za týdny t. j. za sedm dní beze zření k tomu, pracuje-li se 6 neb 7 dní, jest v rozporu s § 160, nemůže proto, i kdyby bylo správné, že nahražuje stanovy pojišťoven, tyto platně zavazovati k úkonům contra legem. Právem proto žal. úřad k instrukci této při řešení tohoto sporu nepřihlédl.

Č. 6481.

Policejní právo trestní: I. * V druhé větě § 11 pat. č. 96/1854 ř. z. jest rozlišovati dvě skupiny trestních činů, jednak demonstrativní chování, jímž se má projevit nechť k vládě, jednak demonstrativní chování, jímž se má projevit nevážnost k nařízením vlády. — II. Kdy jsou nálezy dvou trestních stolic policejních konformní ve smyslu § 3 min. nař. č. 31/1860 ř. z.?

(Nález ze dne 19. dubna 1927 č. 12.188/26.)

Prejudikatura: Boh. 639/20 adm.

Věc Rudolf Sch. v M. proti zemské správě politické v Praze o policejní přestupek.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Osp v T. uznala st-le nálezem z 20. srpna 1925 vinným přestupkem § 11 patentu z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z. a odsoudila ho k pokutě v částce 100 Kč, vyslovivši, že částečným doznáním st-le, zjištěním bezpečnostní stráže a výpovědí svědků bylo prokázáno, že st-l na počátku července 1925 dal v obci Č. odstraniti česko-něm. orientační tabulky a projevil tím demonstrativní znevažování nařízení, vydaných osp-ou majitelům hostinců.

Žal. úřad zamítl nař. rozhodnutím odvolání st-lovo, vysloviv, že st-l příkazem, odstraniti česko-něm. orientační tabulky, dal demonstrativně na jevo odpor vůči zákonodárným, tedy vládnoucím orgánům republiky Československé, jež prohlásily čsl. jazyk za svůj jazyk státní, a tím se dopustil přestupku podle 2. věty § 11 nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z. Toto rozhodnutí jest opatřeno právním poučením, že z něho není dalšího odvolání podle § 3 min. nař. z 31. ledna 1860 č. 31 ř. z.

Uvažuje o stížnosti, musil nss se zřetelem na ustanovení § 5 zák. o ss nejprve zkoumati, zdali nař. rozhodnutím byla tato věc trestní vyřízena

v instančním pořadí s konečnou platností, a podle toho pak dále, zda právní poučení dané st-li v nař. rozhodnutí, jest správné čili nic.

Již v nál. Boh. 639/20 adm. bylo vyloženo a podrobně odůvodněno, že rekurs z rozhodnutí zsp-é jest podle § 3 min. nař. z 31. ledna 1860 č. 31 ř. z. vyloučen jen tehdy, když tento úřad ponechal v platnosti trestní nález I. stolice in toto, t. j. v těch kusech, jež jsou podstatnými částkami trest. nálezu. K podstatě trest. nálezu náleží zjištění trestní skutkové podstaty a výrok o právních následcích, jež se pojí k této skutkové podstatě, t. j. výrok o trestu.

Ve výroku o trestu shoduje se nař. rozhodnutí s nálezem I. stolice. Naproti tomu však není takové shody co do právního posouzení skutkové podstaty činu přičítaného st-li k vině.

K tomuto závěru dospěl nss z těchto úvah:

Obě instance správní podřadily st-lův čin pod ustanovení 2. věty § 11 pat. č. 96/1854 ř.z. V této druhé větě se podrobuje trestní sankci demonstrativní chování, jímž se má projevit nechuť k vládě nebo nevážnost k jejím nařízením, tedy demonstrativní chování dvojího druhu: jednak demonstrativní chování, jímž se má projevit nechuť k vládě, jednak demonstrativní chování, jímž se má projevit nevážnost k nařízením vlády. Z toho je zřejmo, že v druhé větě cit. 11 jest rozlišovati dvě skupiny trestních činů, jichž skutková podstata se liší nej n co do stupně projevu demonstr. chování (nechuť — nevážnost), ale hlavně co do objektů, proti kterým jest toto demonstr. chování namířeno (vláda — nařízení vlády).

První stolice, spatřujíc ve st-lově činu demonstr. »znevažování« nařízení, které vydala majitelům hostinců, shledala v něm zřejmě skutkovou podstatu demonstr. chování, kterým se má projevit nevážnost k nařízením vlády. Podle toho zařídil také st-l svoji obranu, namítaje v odvolání, že nemohl projevit nevážnost proti nařízení osp-é, vydanému hostinským, poněvadž toto nařízení se vztahuje jen na hostinské místnosti samotné. Druhá stolice, vyžádavši si nařízení, jehož se I. stolice dovolala ve svém nález, neshledala, že st-lův čin jest demonstr. projevem nevážnosti k tomuto nařízení, nýbrž vyslovila, že st-l dal svým činem demonstrativně na jevo odpor vůči zákonodárným, tedy vládnoucím orgánům Československé republiky, a shledala tedy ve st-lově činu skutkovou podstatu demonstr. chování, jímž se má projevit nechuť k vládě. Z toho jest zřejmo, že výroky obou stolic správních se rozcházejí co do právní kvalifikace skutkové podstaty činu přičítaného st-li k vině a není proto další opravný prostředek proti rozhodnutí II. stolice ustanovením § 3 cit. nař. vyloučen. Je tudíž právní poučení připojené k nař. rozhodnutí nesprávné. — — —

Č. 6482.

Státní zaměstnanci: * Podle § 71, odst. 1. služ. pragm. nastane přeložení úředníka, ucházejícího se o poslanecký mandát, do poměru mimo službu nikoliv ex lege, nýbrž teprve výrokem úřadu.

(Nález ze dne 19. dubna 1927 č. 6939).